

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Øyden og Troen ere forenede.

Aar. 23.

Den 1ste September 1891.

40de Aargang.

Tale af Eldste S. S. Holm,

holdt i de Helliges Forsamlingslokale i København den 26de Juli 1891.

Hjære Församlede! Idet jeg efter Opsordning fremstaar for at tale til Eder, for at forlynde Jesu Kristi Evangelium, ønsker jeg, at Herrens Land maa være udgydt over denne Församling, og at den maa lede mig til at fremholde nogle af de Lærdomsprinciper, som Jesu Kristi sande Evangelium indbefatter. Jeg veed, at om Herrens Land ikke vejleder os, vil vi ikke kunne forstaa eller glæde os ved Jesu Kristi Evangeliums hellige Principer, og fremholde dem for vore Medmennesker paa en thodelig og belærende Maade, thi det er den Helligaands Mission at fremføre af vor Kunskabstilde saadanne Lærdomme, som kunne opbygge og virke befrugtende paa det menneskelige Sind. Kristus siger til sine Apostle: „Thi den Helligaand skal lære Eder i den samme Stund, hvad I bør sige.“ De Sidste Dages Hellige have deres Forstning til denne Forhæftelse.

Før at vi kunne se, hvori Evan-

geliet bestod i Frelserens Dage, eller hvad der karaktiserede Kirken den Gang, vil jeg hos Evangelisten Markus op løse Følgende: „Paa det Sidste aabenbaredes han for de Elsсе, der de sadde tilbords, og bebrejdede dem deres Vanro og Hjertes Haardhed, at de ikke havde troet dem, som havde seet ham opstanden. Og han sagde til dem: gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo som ikke tror, skal blive fordømt. Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drifte nogen Førgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes. Da blev Herren, efterat han havde talet med dem, optagen til himmelen, og satte sig hos Guds højre Haand. Men de gif ud, og prædikede allevegne, og

Herrnen arbejdede med, og stadsfæstede Ordet ved medfølgende Tegn." Evangelisten Mathæus beretter Følgende: „Og Jesu traadte frem, talede med dem og sagde: Mig er given al Magt i Himmelten og paa Jordten. Gaar derfor hen, og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens og Sonnets og den Helligaands; og lærer dem at holde alt det, jeg har befalet Eder."

Af disse Skriftsteder se vi Frelserens udtrykkelige Befaling til Apostlene, at de skulle lære alle Folk, døbe de Troende, og hvad mere? At de skulle lære dem at holde Alt, hvad han havde befalet. Hvilken Modsetning til den saakaldte kristne Verdens Lærdomme i Dag! Mange sige: Du kan ikke gjøre det Mindste til din Sjæls Salighed! Ingen Lærdom er mere taabelig end denne! Kunne Menneskene ikke gjøre Noget til deres Sjæls Salighed, hvilke elendige Slabninger vare de da ikke. Den Onde indbilder Menneskene saadanne Lærdomme. At Menneskene, ståtte i Guds Billede, ikke skulle kunne gjøre selv det Allermindste, er urimeligt; at vi, Guds Born, ikke skulle kunne udføre Nogetsomhelst til Frelse og Saliggjørelse for os, er ligefrem en falsk Fremstilling af Bibelens Lærdomme.

Lad mig spørge: Hvor have de saakaldte Evangeliesforkyndere faaet deres Myndighed fra, som lære saadanne Lærdomme? Intetsteds fra! Mange ere lægmænd i høj Grad uvidende, udsendte fra et eller andet Religions-samfund. Vi vide vel, at ikke alle Samfund lære saadanne uformulstige Lærdomme, men at der er Nogle, som uden at bygge paa Erkendelsen som Grundlag omstyrte alle sande Grund-sætninger for Udvikling, og de gaa saa vidt, at de sige, at Menneskene i religiøse Ting slet ikke maa grunde eller bruge Fornuftsen. Dog, som jeg sagde, gaa

ikke Alle til denne Øverlighed; ikke desto mindre ere deres Lærdomme i mere eller mindre Grad modstridende Kristi sande Lære.

Ethvert Menneske, som har sin og Andres Frelse tjær, burde stride af al Magt mod saadanne falske Lærdomme. At vi ikke kunne frelses, hvis ikke Kristus havde tilvejebragt Forløsning fra Syndens og Dødens Magt, er sandt, men det er ligesaa sandt, at om ikke vi gjøre de Gjerninger, som Kristus har befalet, kunne vi ikke blive frelste i Guds Rige. Kristus siger til sine bemyndigede Ejener: „Lærer dem at holde Alt, hvad jeg har befalet Eder." Apostelen Peter siger paa Pentekostens Dag til den forsamlede Mængde: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave." Efterat de Forsamlede havde fattet Tro paa Apostlenes Bidnesbyrd angaaende den forståede og gjenopstandne Frelser, lærer han dem om Nødvendigheden af Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse samt om Nødvendigheden af at modtage den Helligaands Gave; han belærte dem med andre Ord om Evangeliets første Principer, eller Begyndelseslæren i Kristi Evangelium. Hvorledes at Nydøbte kom i Bevæddelse af den Helligaand, faa vi Kundskab om ved at læse Ap. Gj. 8de Kapitel, 17de Vers: „Da lagde de (Apostlene) Hænderne paa dem (de Døbte), og de fik den Helligaand." Disse første Principer, som Kristi Evangelium indeholder, kunne ikke misforstaas, og de samme Principer, som Kristus og hans Apostle lærte Menneskene, maa nødvendigvis, om det sande Evangelium forlyndes, læres og praktiseres af bemyndigede Herrens Ejener, for at Menneskene kunne blive delagtig-gjorte i Jesu Kristi Evangeliums Befigelser, lige saa vel i vor Tid som

Tilsældet var i fordums Dage, thi Evangeliet er ligesaa uforanderligt som Gud selv. Apostelen Paulus skriver: „Dersom endog vi eller en Engel af Himmelens prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse.“ Evangeliet er en uforanderlig Frelsningsplan, thi dets Ophavsmand er en retfærdig, evig, uforanderlig og alvis Gud.

Lad os betragte de Tegn — Gaver og Kræfter, som skulle følge dem, der troede. Kristus siger: „Disse Tegn skulle følge dem, som tro: i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drifte nogen Forgift, skal det ikke stade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.“ Findes der nogen af disse Tegn blandt dem, som sige sig at være Kristne? Nej; tværtimod paastår Flertallet af de forskjellige Kirkesamfund, at disse overordentlige Tegn ikke behøves mere i Kirken, men at det kun var, som de sige, i den første kristne Tid, at disse Tegn skulle følge de Troende for at stadfæste Kirken paa Jorden. Ved noje at betragte en saadan Paastand ville vi let kunne indse, at den er uholdbar og urimelig. Skriften lører sikkert ikke, at disse Kræfter og Besignelser skulle borttages fra Kirken. Vi ville ved nærmere Betragtning se, at naar disse Kræfter senere ikke eksisterede, var Grunden den, at den af Jesus Kristus selv organiserede Kirke ikke længere var paa Jorden, thi de af Kristus omtalte Gaver, som skulle medfølge hans Ejeneres Administrationer karaktererede ikke Kirken længere, og naar disse Gaver ikke findes i et Kirkesamfund, er det selvfølgeligt et tydeligt Bivis for, at det ikke er Kristi sande Kirke.¹

Menneskene kunne tro paa Kristus

uden at være delagtiggjorte i hans Evangelium. For at kunne blive delagtiggjorte i Evangeliet udfører det, at Mænd, som have samme Bevnydigelse som Apostlene og de øvrige Herrens Ejener i Fortiden, administrere dets Ordinanter. Dette kan let forstaaes. Nu bliver Spørgsmaalet: Have de forskjellige Kirkesamfunds Præster denne Myndighed? Nej, de have ikke. Kristus siger: „Hver den, som tror paa mig, de Gjerninger, som jeg gør, skal og han gjøre.“ Jesu Mission bestod i at gøre Gudt. Ved den Helligaands Kraft, formedelst Præstedommets Magt og Myndighed, udførte han overordentlige Gjerninger, som han uden den Helligaands Bistand ikke funde have udført; de Blinde saa, de Halte gif, de Spedalske renseedes, de Døve hørte o. s. v. Hvilkens Kraft var ikke forbunden med Jesu Kristi Evangelium — som forklyndtes for de Fattige i Landen!

Apostlene og andre bemhyndigede Mænd udførte ogsaa herlige Gjerninger ved Guds Kraft. Den store katholiske Kirke kan ikke opvise disse mægtige Gjerninger, ej heller de protestantiske eller reformerte Kirkesamfund. Med andre Ord: Den Helligaand, som virker de kraftige Gjerninger, er ingen af disse forskjellige Kirkesamfund i Besiddelse af. Hvor er Kirken, naar Landens Gaver og Kræfter ere borte? Den findes viselig ikke da. Sorgeligt, men sandt, at Kirken, formedelst Menneskernes Ugudelighed, blev udryddet og ikke har været paa Jorden, siden Apostlene forklyndte Evangeliet. Menneskene vendte Ørene fra Sandheden og henvendte sig til Fabler, som Apostelen Paulus skriver, af hvilken Grund Kraften, som medfulgte Jesu Kristi sande Evangeliums Forklyndelse, gif bort fra Jorden. Jeg vil citere Apostelens egne

Ord: „Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjeringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler.“ Mange af Herrens Ejendre i fordums Dage have med tydelige Ord profeteret om denne Fra-faldets Tid, men at Herren i de sidste Dage efter skulde lade sit sande Evangelium forlyndes for „alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk.“

Lad os i Forbindelse hermed betrakte Kristi første og andet Komme. Naar vi læse i det nye Testamente, se vi, at de Hellige i hine Dage ikke alene troede paa Kristus som en aandelig Frelser, men tillige som en timelig, hvilket var naturligt. Men Tidspunktet, da Frelseren skulde underlægge sig alle Ting, timelige og aandelige — „være sig i Himmelten, paa Jorden og under Jorden,“ da han skulde regjere som den synlige Konge, over saavel timelige som aandelige Uffeerer, var endnu ikke kommen. Hans Liv under hans første Komme beviste, at han skulde være en Konge i Mandens Rige, for han blev det over det Timelige, over det Materielle tillige. Føderne — en Gren af det fordums frie Israel — vare paa Kristi Tid under Romernes Yag og Overherredomme, men de troede — i henhold til Profeterne — at Herren vilde sende dem en Befrier eller Messias, og da Kristus kom, og de saa de kraftige Gjerninger, han udførte, og hørte hans eget saabelsom Johannes Vidnesbryd, tænkte og troede de, at han var Messias; men da han ikke vilde være deres timelige Konge paa den Tid, ifølge sin Missions Plan, forsljede det jødiske Folks Flertal „Hovedhjørnestenen“ — Jesus Kristus. Folgerne deraf ere velbekendte. Men:

i de sidste Dage vil Messias visselig komme og frelse det gamle Pagtens Folk fra deres Hjender, naar han vil sætte sine Fodder paa Øiebjerget. Kristus skulde først komme som et Sonoffer for Verden — for derefter at ind-gaa til Faderens Herlighed og gives „al Magt i Himmelten og paa Jorden.“

De fordums Hellige saa med Glæde hen til den Tid, da Guds Rige skulde oprettes i dets Herlighed paa Jorden, og de Hellige skulde leve og regjere med Kristus et tusinde Aar. Men først maatte det store Fra-fald, som Apostlene havde omtalt, finde Sted. Det er nu magtpaalgivende at vide, om dette Fra-fald gjaldt Kirken som et Hele, eller om det kun var delvist. Vi ere bekjendte med, at en stor Del af de Hellige i Apostlenes Dage maatte lide Martyrdoden, og ligeledes, at mange faldt fra Troen. — Om vi ikke havde Profeterne Daniels, Esaias, Abenbareren Johannes' og Andres Vidnesbryd for, at Kirken skulde borttages fra Jorden, ville vi dog ved at betragte Samfundsforholdene siden de Dage, hvilke Historien bærer Vidnesbryd om, kunne forstaa, at Kirken umulig kan have været paa Jorden siden de første Kristnes Martyrdomi og Apostlenes Udvæddelse. Det er i Sandhed urimeligt at antage, at Apostlene skulde have ordineret noget af deres Forfølgere til Apostelembedet.

Sammenligne vi med nævnte Falta Apostelen Paulus' Beskrivelse i Epheserbrevet, at Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere skulde staa i Kirken til de Helliges Beredelse, til Alle kom til Enhed i Troen og Guds Sons Erfjendelse, saa se vi, at Kirken umulig kan have været paa Jorden siden de Dage. Verden taalte ikke de Kristne og Herrens befuldmaægtigede Ejendre. De blev forfulgte og pine-

paa den skæckeligste Maade, og ville vi mærke os, at Herren tillod de Ugudelige at udrydde dem. De Ugudelige forsøgte Jesus Kristus. Herren tillod, at de toge hans enbaerne Sons og hans Ejeneres Liv, thi han havde givet Menneskene en fri Vilje, og det skulde vises, hvad de vilde, og Kristus skulde, ifolge Skrifterne, lide Doden for Menneskenes Synder, som Evangelisten Lukus beretter: „Det burde Kristus at lide og opstaar fra de Dode.“ Det blev givet „Dyret,“ som Apostelen skriver, at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem. Kirken og Præstedommets Magt borttages fra Jorden, thi de overordentlige Maadegaver, som Kristus forjættede skulde medfølge hans Ejeneres Administrationer, forsvandt, da ikke bemyndigede Mænd administrerede i Herrens Navn.

Hvem er „Fordærvelsens Son,“ som Apostelen Paulus omtaler? Bibelen giver os tydelige Kjendetegn paa ham, saa vi kunne finde ud, hvem han er. Paulus skriver: „Fordærvelsens Son, han, som modsstætter og ophojer sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel, som en Gud, og udgiver sig for at være en Gud.“ Hvem har udgivet sig for at handle i Guds Sted, uden at have haft Præstedommets Myndighed? Mon ikke netop Paven. Jo! Han udgav og udgiver sig for at være Apostlen Peters bemyndigede Efterfolger som Kristi Statholder paa Jorden, og det er blevet vedtaget ved en katholsk Kirkeforsamling, at Paven er ufejlbar, naar han defreterer i sin Egenskab af Kirkehyrde. Mon nogen mere end Paven har ophojet sig i Guds Sted? Jeg svarer Nej!

Vi ville ikke undersøge alle de uretfærdige Handlinger, som den katholske

Kirke, ifolge Historiens Vidnesbyrd, har udøvet. For en uhildet Betragtning afgive de historiske Kjendsgjerninger Beviser nok for, at den katholske Kirke ikke er bhygget paa den sande Grundvold, og saaledes ikke kan være Kristi Kirke, og at Paven selv har taget sig Magt til at forvalte Evangeliets Ordinanter. De ugudelige Gjerninger, den katholske Kirke, under Skin af Gudsfrugt, har udøvet overfor Underledestænkende, ere tilstrækkelige Beviser for, at den i Virkeligheden ikke er Kristi Kirke; alle de Inkvæssioner, den katholske Kirke og tildels ogsaa de reformerte Kirkeafdelinger have udøvet, bevidne tydelig deres Stilling som affaldne fra Kristi sande Kirke. Naar en eller anden Reformator har protesteret mod Ugudeligheden i Kirke og Stat, have da ikke straks politiske eller religiose Fanatikere oprettet Kirker og Samfund, kaldte efter Reformatoreernes Navne, og siden ræset ligesaa sterkt mod Underledestænkende, som den katholske Kirke i tidligere Dage fulgt Kjætterne. Mon saadanne Mænd som Luther og Calvin vilde anerkjende Alt, som i vores Dage smykker sig med deres Navne? Nej! Have ikke alle disse Kirkeafdelinger overtraadt Love (værrer end de hedeniske Folkeslag som Romerne og Grækerne overtraadte deres verdslige Love), forvendt Skifte, og gjort den evige Bagt til Intet?“ Jo, de have!

Om vi i vores Betragtninger ville gaa tilbage til det tredje Aarhundrede, da finde vi, hvorledes den ene Bildefarelse efter den anden fortrængte den Del af Sandhed, som man, sammenlignelsesvis talt, efter Solens Nedgang endnu kunde se kaste sit matte Skjør paa den fjerne Horisont. Aar 252 approberedes Barnedaaben af en Synode i Kartago, Afrika, tvertimod Evangeliets Aaub, som lærer, at Da-

ben er til Syndernes Forladelse, og at smaa Børn høre Guds Rige til, og endvidere, at Menneskene først skulle døbes, naar de ere lærte, have troet og omvendt sig fra Synd og Bildfarelse, og ville leve et helligt Liv for Gud. Da efter Kristiens Beretning Forældrene førte smaa Børn til Kristus, lagde han Hænderne paa dem og velsignede dem; men han døbte dem ikke. Barnedaaen er modstridende de Principer, paa hvilke den af Kristus forordnede Daab er baseret, nemlig Syndsforsladelse, Tro og Omvendelse. Men desuagtet er det blevet lært af Mange, at nyfødte Børn være skyldige til Hovedes Fld, om de ikke blevе, hvad de falde døbte. Hvilen Modsatning til Jesu Kristi Evangelium, som lærer, at ligesom Alle faldt ved Adam, saa er og Alle oprejst ved Jesus Kristus, at Daaben er til Syndernes Forladelse, og at de ikke kunne have Synd, som ikke kjende nogen Lov. Apostelen Paulus siger: „Hvor der ikke er Lov, der er heller ikke Overtrædelse,” og Apostelen Johannes siger med tydelige og bestemte Ord: „Synd er Lovens Overtrædelse.” Smaa uskyldige Børn have ikke begaet nogen Synd, hvorfor de ikke behøve at blive døbte.

Ere Branglærere i Samfund med Gud? Nej, visselig ikke! Apostelen Johannes skriver: „Hver den som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, har ikke Gud. Hvo, som bliver i Kristi Lærdom, han har baade Faderen og Sonnen.” Ja, han skriver endhånd mere: „Dersom Nogen kommer til Eder og fører ikke denne Lærdom, ham annammer ikke tilhuse og hyder ham ikke velkommen. Thi hvo, som hyder ham velkommen, bliver delagtig i hans onde Gjerninger.”

Jesus Kristus selv siger: „Dersom

I elsker mig, da holder mine Besalinger.” Apostelen Paulus betegner tydelig Fra-saldets Præg med følgende Ord: „Men vide dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulydige, utænklelige, vanhellige, ukærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kærlighed til det Gode, Forædere, fremfusende, opblæste, som mere elsker Bellyst, end de elste Gud, som have Gudfrugtigheds Skin, men fornægte dens Kraft. Hly ogsaa disse.”

Jeg vil, foruden hvad jeg har omtalt, nævne følgende katholske Anordninger som Bevis paa Afsvigelsen og det store Fra-sald fra den sande Kirke: År 241 indførtes den asguderiske Helgengdyrkelse. År 657 forbød Bisshop Eugenius Gejstligheden at leve i Egtekab. Hvilke saavel hemmelige som aabenbare Synder har ikke denne Besaling foranlediget? At den katholske Gejstlighed — som et Hele — ikke stillede sig i kraftig, virkomm Opposition til en saadan ugodelig Besaling, beviser bedre end meget Andet, at den ikke elskede sand Religion. År 671 forordnede Pave Vitulian, at det latinske Sprog skulde benyttes ved vijsse Dele af Gudstjenesten, hvorvel den store, menige Almoe aldeles ikke kjendte det latinske Sprog. Som det er blevet sagt: Presterne pasjede paa, at Almoe ikke blev for sterkt oplyst, hvorved Betingelsen for, at Overtro kunde udbredte sig, var tilstede; og den udbredte sig i en forsærfeligt Grad.

Hvem turde opløfte sin Rost mod Hs. Hellighed i Rom? Opposition mod det katholske Prestekab og mod Paven betragtedes jo som Kjætteri, og Kjætteri straffedes med Baal og Brand. Hvor bange vare ikke selv Kjessere og Konger

før Paven i Rom! Paven kunde han sætte saavel Konger som Folk. — Uan-delig Mørke herstede! — Den affælige Reliquidyrkelse indførtes, som indbragte den katholske Kirke store Formuer. Saaledes har den katholske Kirke altid vist sig som en Pengekirke. Hattigfolk kunde ikke modtage dens Gaver, uden de over-gave sig til den. Paven var Gud, og Penge var Gud. Afladshandelen, som vist Pave Johannes den 22de tilkommer Hovedåren for, indbragte ogsaa den katholske Kirke store Pengesummer. Hvilkens Afbigelse fra Kristi Lære at give Shyndsforsladelse for Penge! Mos-heim, efter hvem jeg har citeret Nar-sangiverne vedrørende nævnte Anord-ninger, siger i sin Kirkehistorie, at — som jeg haaber, I allerede har indset — sand Religion i det syvende Narhundrede var aldeles begravet under Overtroens Dække og ikke i Stand til at rejse sit Hoved. Han siger endvidere, at de, som i dette Narhundrede kaldtes Kristne, tilbade Trækors, hellige Mænds Billeder og døde Ven (Reliquier). John Wesley, idet han ser hen til de overordentlige Gaver, som fandtes i den oprindelige Kirke, siger i en af sine Prædikener, at Nar sagen, hvorfor de aandelige Gaver ikke længere findes i den kristne Kirke, er den, at de Kristne alder ere blevne Hedninger og kun have døde Forme tilbage. Kunne de forskjellige religiose Partier, hvor forskjellige de end ere i deres Overdomme, dog blive anerkendte af Gud? Nej, thi vi maa indrømme, at Gud er ikke en Forvirrings Gud, men en Ordens Gud.

Til Slutning vil jeg bære mit Bidnesbyrd til Eder — mine hjære Forsamlede — at Gud har aabenbaret sin Vilje til Menneskene i vores Dage; at den Engel har gjæstet Jorden, om hvilken Aabenbareren Johannes siger: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himmelnen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk;“ at Evangeliet er gjenbragt med alle dets Gaver, Kræfter og Belsignelser; at Præstedømmet — den af Gud anerkendte løsende og bindende Magt — er gjengivet; at „Rigets Evangelium prædikes i den ganse Verden til et Bidnesbyrd for alle Folk“, og at Herren udfører et stort og mægtigt forberedende Arbejde paa Jorden for Jesu Kristi anden og hellige Tilmelje. Hvilkens herlig Tidende! Jesu Kristi Kirke atter oprettet paa Jorden! Guddommelig Magt og Myndighed atter givet Mænd til at forvalte Guds Riges Ordinanter, og Evangeliet, det glade Budstab, atter forkyndt til Menneskeslægtens Frelsel Vi indbyde Alle til at komme og nyde af Jesu Kristi Evangeliums Belsignelser, blive delagtiggjorte i de Retfærdiges Opstan-delse, og i Tusindaarets Herlighed. Maa Gud velsigne de Oprigtige overalt paa Jorden; og maa alle sandhedssøgende Mennesker faa Anledning til at høre Evangeliet forkyndt for dem, samt Kraft til at annamme og efterleve det til deres Frelse og Lyksalighed, er min Bon i Jesu Navn. Amen.

Tankesprog. Naturen er ligesom et uroligt Barn. Jo mere Hjælp man giver den, desto mere vil den have. Jo mere Medicin man tager, desto mere maa man tage, enten det er smertestillende, styrkende eller formildende Lægemidler.

— Forstandig Omhu for Sundheden i Ungdommen er den bedste Hjælp til et langt Liv, ligesom Gudsfrugt i Ungdommen er en ypperlig Grundvold for et evigt Liv.

Den 1ste September 1891.

Evangeliets Forkyndelse.

Det er en meget vigtig Sag for dem, som ere udsendte til Nationerne for at prædike Evangeliet, at de forlynde det saaledes, at deres Mission kan faa et godt Resultat. Om dette skal blive Tilsældet, beror for en stor Del paa deres egne Anstrengelser. Missionærerne have en hellig Pligt at opfylde, som er af stor Betydning for dem, som høre deres advarende Røst. Idet de ere udsendte for at advare Nationerne om de Straffedomme, som Gud skal udgyde over de Ugudelige, er det et stort Ansvar, der paahviler dem, og de ville blive holdte ansvarlige, om de ikke med Ridkærhed forlynde Evangeliet og det advarende Budskab. I deres Virksomhed skulle Bisdom raade, men under ingen Omstændighed er nogen Eldste eller Medlem retsærdiggjort i at skamme sig ved Jesu Kristi Evangelium. Om der findes Saadanne, som ikke have forlyndt Evangeliet, naar Læslighed har været dem given, da skulle de forbedre sig og opfylde deres Pligter, thi om de ikke gjøre dette, ville de komme til at staa til Ansvar for deres Forsommelse. Vi maa erindre, at den unyttige Tjener vil blive revset for sin Efterladenhed.

Det fordres af Konferencepræsidenterne, at de have deres specielle Opmærksomhed henvendt paa Udbredelsen af Evangeliets Principer saavel i Tale som gjennem det trykte Ord. Det er Konferencepræsidentens Pligt at have Overopsyn over Missionærernes Virksomhed i de forskellige Grene i Konferencen og give passende Raad og Bejledning med Hensyn til Evangeliets Forkyndelse, til dem, som saaledes virke i Missionens Tjeneste under hans Bestyrelse. Om der er Nogen, som udviser Ligeghedsdigthed i deres Virksomhed, da er det Præsidentens Pligt at opmuntre dem til Ridkærhed og foreholde dem Nødvendigheden af at opfylde deres Pligter, og om han forsommer denne sin Pligt, vil Ansvarret derfor paahvile ham, og han er ikke retsærdiggjort i at undlade at tage de rette Forholdsregler, som ville kunne tilvejebringe en Forandring til det Bedre og foraarsage, at Enhver vil opfylde sine Pligter efter bedste Evne.

Der er mange nye Arbejdere i Bingaarden, som endnu ikke have lært at gjennembryde de Mure af Fordomme som formørke mange af vores Medmenneskers Sind, og være uigjennentrængelige for og modstaa den Spot og Foragt, som altid rettes mod Guds Tjenere. Saadanne behøve Opmuntring og skulle ikke overlades til sig selv, men skulle vejlesedes af dem, som have mere Erfaring, og som have lært, hvad alle Eldster maa lære, at lade Sympati og Kjærlighed lege de Saar, som ere gjorte i deres folksomme Sjæle af Bespottere; som foragte Evangeliet og Herrens Tjenere. Vi kunne med Frelseren udbryde: „Fader! forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gjøre.“

Det bør erindres, at Eldsterne ere kaledede til at prædike Jesu Kristi Evangelium for Nationerne, til at forlynde om den forsæstede og gjenopstandne Jesus Kristus, og til at fremholde de Besignelser, som medfølge Lydhed til

Evangeliet; de ere faldede til at advare Menneskeslægten for de kommende Straffedomme, til at raade Folket til at vandre ud fra Babylon og forhylde, at Guds Domstime er kommen nær — med andre Ord: de ere faldede til at prædike Evangeliets første Principer, Tro, Omwendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og bære Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse, samt, at de ere Herrens bemyndigede Tjenere, udsendte for at prædike Evangeliet og forvalte dets Ordinanser. Andre Objekter skulde de ikke sjænke videre Opmærksomhed.

Maaeden, hvorpaa dette Arbejde skulde udføres til den største Fordel, saa at Flertallet af Menneskene kunde faa Anledning til at høre Evangeliets glade Budskab, er et Punkt, som skulde noje overvejes af dem, som præsiderer, saavel som Eldsterne personlig. Konferencepræsidenterne skulde tage Ledelsen af Missionsarbejdet i deres respektive Konferencer og soge at optænke de bedste Maader, hvorpaa velsignelsesrige Resultater kunne opnaaes, og altid tage i Betragtning at udføre enhver Ting i Overensstemmelse med Kirkens og det Lands Love, hvori de arbejde. Førsamlinger bør afholdes, naar og hvor som helst Lejlighed gives, paa Steder, hvor regelmæssige Førsamlinger ikke kunne holdes. Enhver Eldste bør være vel forsynet med Kirkens Bøger og Skrifter, og den yderste Flid skulde lægges for Dagen i at udbrede dem. Efter Udbredelsen af det trykte Ord skulde Besøg og Samtale paafølge, thi Formaalet med Missionsvirksomheden er at advare Menneskene og forhylde Evangeliets Verdomme for dem. Ingen skulde forsommes. Evangeliet er for Alle. Det skal proklameres til alle Slægter og alle Folk — til Konger og Regenter, Hoje og Lave, Rige og Fattige, — ja, det skal forhyldes til Alle, uden Hensyn til Menneskenes Stilling, fra Kongen i sit Palads til Bettleren i sin Hytte, „thi der er ingen Persons Anseelse hos Gud.“

Der vil sikkertlig være Mange, som ville forkaste Evangeliet; men efter at Missionærerne have forhylt det for dem, da bære ikke Eldsterne Ansvarret deraf, thi de have opfyldt deres Pligter. Med Sver og Ridkærhed bør enhver Israels Eldste forhylde Evangeliet for Alle, som ville lytte til hans Ord, og ingen Missionær, som er i Besiddelse af Guds Aaland, vil folde sine Hænder og sige: Her er Intet at gjøre; her er ikke Flere, som ville annamme Evangeliet. Der er maaske Tusinder i en nærliggende Egn, som endnu ikke have hørt Evangeliet, der er giengivet fra Gud i Himmelen til Menneskeslægtens Frelse og Lykhalighed.

Uddrag af Korrespondance.

Eldste O. H. Berg skriver fra Provo, Utah, den 15de Juli: „Det er i Sandhed en Tilsredsstilslæsse, som ikke kan beskrives, igjen at være forenet med Familie og Venner i vort fælles Bjerghjem, endsfjordt jeg sandfærdig kan sige, at den Tid, som jeg har tilbragt i Evangeliets Tjeneste, vil altid staa som tjære Minder i mit Livs Historie. Med Glæde ser jeg i Tankerne tilbage til de behagelige Timer, som jeg har tilbragt i Helliges og Venners Selskab i

Skandinavien. Hvad Forholdene i Utah angaa, tror jeg ikke at kunne meddele noget Mht, kun vil jeg sige, at der er glimrende Udsigter for en rig Høst."

Præsident J. Johnsen skriver fra Christiania den 11te August: „Vore Søndagsforsamlinger ere talrigt besøgte; de Hellige føle vel; Distriktslærerne ere meget nidsjære i Opfylselsen af deres Pligter, og den kwindelige Hjælpeforening gjor meget godt i sin Virkefreds. For mit eget Bedkommende vil jeg sige, at, trods min Usuldkommenhed til at beklæde min nuværende ansvarsfulde Stilling, haaber jeg dog, ved at opfylde mine Pligter efter bedste Evne, at gjøre Noget, der vil bidrage til Guds Værks Fremme.“

Eldste N. Børgeesen skriver fra Jonkoping, Sverige, den 15de August: „Jeg er nylig kommen tilbage fra et tre Ugers Besøg paa Landet. I Forening med Eldste A. Anderson har jeg holdt flere velbesøgte Forsamlinger og solgt Bøger og Skrifter til et Beløb af 40 Kroner. Da der er Mange, som for Nærværende undersøge Evangeliet, have vi Haab om at indlemme Nogle i Kirken i en nær Fremtid.“

Den rette Brug af Guds Navn.

(Af J. H. A.)

Den rette Brug af det højeste Væsens Navn, er et Spørgsmaal, som ikke altid erholder den alvorlige Overvejelse, som dets Vigthed fordrer. Idetmindste komme vi til den Slutning, ved at reflektere over den almindelige Maade, paa hvilken Guds Navn bliver benyttet. Der er tilshneladende kun saa Personer, som tænke over det Syndige i den hyppige Gjentagelse af den almægtige Guds hellige Navn. Af denne Aarsag er det, at den rette Brug af Guds Navn ikke er almindelig forstaet.

Der findes mange Mennesker, som ikke bryde sig om at erholde Kundstab angaaende, naar Guds Navn rettelig nævnes, og et Forsøg paa at undervise dem i denne Hensende vilde rimeligtvis være aldeles unhyttig og tidsspildende. Det vilde være unødvendigt at hædrage visse Personers Opmærksomhed til Maaden, hvorpaa Erbodighed for den Almægtige kan erholdes, da de have allerede taget hans Navn forfæn-

gesig saa meget, at denne Erbodighed er udslettet af deres Sind og Hjerte. Begyndelsesarbejdet oversor Saadanne er at indprænte paa deres Sind, at der eksisterer et højere Væsen, som det er deres Pligt at holde i Ere. Naar dette har gjort Indtryk paa deres Sind, er der Haab om vedvarende Forbedring. En Anden Klaesse Mennesker ere de, som letsindig nævne den Almægtiges Navn i almindelige Samtaler og Stjæmt i de mest betydningsløse Forbindelser, eller som gjøre Brug af det til at lægge Eftertryk paa visse Udtalelser, som de ønske stadsfæstede. De ere ikke saa onde, som en forsætlig Gudsbespotter, men misbruge alligevel Guds Navn om end i mindre Grad. En meget nødvendig Betingelse for at gjøre saadanne Personer til gode Medlemmer af Samfundet er at bringe dem til Forstaelse om, hvilken Synd de begaa i at handle letsindig med hellige Ting.

Der er ogsaa en Klaesse Mennesker, som noje og alvorlig burde overveje det omhandlede Emne. Denne Klaesse tilhører de, som elste Alt, hvad der er helligt, og som ønske at være vejledt af Herrens Land og at være lydige mod Guds Bud og Love. Blandt disse er der Mange, som misbruge hans Navn, saavel i Samtale som i Bonner, saa hyppigt, at det med Rette kan siges, at de „tage Guds Navn forsængelig.“ Der er endog mange blandt de religiose Sektors Prædikanter, som gjentage Herrrens Navn saa hyppigt i deres Prædikener, at de følsomme Kristne ghjæ som Følge af deres i Virkelig-heden gudsbespottende Fremgangsmaade.

„Du skal ikke tage Herren din Guds Navn forsængeligen; thi Herren skal ikke lade den være uskyldig, som tager hans Navn forsængeligen,“ er Budet, som var givet paa Sinai Bjerg til Israel, og som er gyldig for alle Mennesker i enhver Tidsalder. De, som bespotte Gud ved at tage hans Navn forsængelig, ere skyldige i Overtrædelse af det andet Bud, givet af den store Lovgiver selv. De som latterliggjøre Herren, ere skyldige i en stor Synd. Den Almægtige søgte tydelig at indprænte dette Princip paa deres Sind, som han gav Budene til, idet han siger: „Herren skal ikke lade den være uskyldig, som tager hans Navn forsængeligen.“

Dette Bud synes ikke at være efterkommet af Mange af de saakaldte Prædikanter i Nutidens kristne Sætter, naar man tager i Betragtning den Maade, hvorpaa Guds Navn bruges — i Sæerdeleshed, naar de gjøre Baastand paa at prædike Evangeliet og repræsentere Guds Sag paa Jordens — og formedesst denne Ringeagt af et stort og helligt Bud ville de ikke holdes

uskyldige, naar de komme for Dommerens Trone. Som deres Forbillede — Pharisæerne — vil Forbandelse hvile over dem formedesst deres hedenske og forsængelige Brug af den Allerhøjestes Navn.

Om der er Nogen blandt de Sidste-Dages Hellige, som er kommen i den Vane hyppigt og unødvendigt at gjentage Guds Navn, da skulde de forstaa, at der er ingen Retsfærdiggjørelse for dem heri, men at de højlig tiltrænge at omvende sig, thi de have erholdt et Eksempel formedesst Abenbaring fra det Høje. I denne Abenbaring er Marsagen tilkjendegivet, hvorfor Melkisedeks Navn blev givet til det højere Præstedomme. Melkisedek var en stor Øpperstepræst, og den oprigtige og udmarkede Maade, hvorpaa han udførte sit Arbejde, ledte til, at hans Navn blev valgt til at betegne det højere Præstedomme. „Forend hans Tid,“ siger Abenbaringen, given til Profeten Joseph Smith, „kaldes det: det hellige Præstedomme efter Guds Sons Orden; men af Agtelse for det højeste Væsens Navn kaldte de, nemlig Kirken i Oldtiden, for at undgaa at gjentage hans Navn for ofte, Præstedommets efter Melkisedek, eller det melkisedekiske Præstedomme.“

Kirkens Fremgangsmaade i forbi-gangne Tidsalderne har været anerkjendt af den Almægtige, og den samme Regel er blevet foreskrevet Kirken i denne Generation, og er efterfulgt. De, som ikke efterfølge denne Regel, efterleve ikke den Orden, som Gud selv har aabenbaret. Brugen af hans Navn er nødvendig i visse Ordinanter, af hvilke den hellige Madveres Administration er nævnt, og ligeledes i Bon og Prædiken er det nødvendigt og ret at bruge hans Navn, eftersom Taleren er vejledt af Abenbaringens Land; men

Reglen er, at vi skulle vogte os for en for hyppig Gjentagelse af Guds Navn, og vi skulle aldrig bruge det unødvendig eller forsængelig. De Sidste-Dages Hellige burde være de mest varsomme af alle Mennesker i ikke at

overtræde dette Bud, som Gud har givet til sine Børn, og de skulle aldrig nævne deres evige Faders Navn upassende, men alene ved passende Bejlighed, heder nævne det med en Følelse af den største Ærbødighed og Ærefrygt.

Valget i Utah.

Det almindelige Valg, som foretoges i Utah den 3de August, var det mest interessante, som nogensinde har fundet Sted i Territoriet. Bore Læsere ville erindre, at efter Øvervalget i Ogden i Februar Maaned en politisk Bevægelse begyndte, hvilken foraarsagede, at nationale Partier blev organiserede istedetfor de lokale Partier, kendte under Navn af Folkets Parti (Sidste-Dages Hellige) og de „Liberale“ Parti („Ikke-Mormoner“). Denne Bevægelse virkede, at de demokratiske og republikanske Foreninger erholdt Fremgang i en saadan Grad, at Folkets Parti ved enstemmigt Bisald oplostes, og demokratiske og republikanske Partier organiseredes i deres Sted i alle Territoriets Øher, og de Stemmeberettigede af saavel Folkets Parti som de „Liberale“ Parti forenedes sig med enten det ene eller det andet af ovennevnte nationale Partier, eftersom deres Sympatier gift.

I midlertid, da Valgdagen nærmede sig, nægtede Lederne af det „liberale“ Parti — hvis Formaal hovedsagelig har været at berøve de Sidste-Dages Hellige alle deres borgerslige Rettigheder — at oplose deres Organisation, hvorfor, da Valgdagen kom, der blev tre Valglister, istedetfor som forventet kun to, nemlig: den demokratiske, den republikanske og den „liberale.“ Store An-

strengesser gjordes af alle tre Partier for at faa deres Kandidater valgte, saavel til de lokale Embeder i Amterne som til den lovgivende Forsamling for Utah Territorium, hvilken træder sammen i Januar 1892.

Valgresultatet blev, at Demokraterne fik 24 og de „Liberaler“ 12 af deres Kandidater valgte til den lovgivende Forsamling. Republikanerne afgave 6000 Stemmer i Territoriet, men vare dog alligevel ikke i Stand til at faa en eneste af deres Kandidater valgt til den lovgivende Forsamling. Til de forhjellige Amtembeder valgtes hovedsagelig Demokrater, hvorvel Republikanerne opnaaede at faa enkelte af deres Kandidater valgte hertil.

Tvende vigtige Fakta blev stadsfæstede ved dette Valg. De hadelfulde „Liberaler“ ere blevne svækchede og ville snart tage al deres Indslydelse, og Flertallet af den lovgivende Forsamling vil denne Gang komme til at bestaa af Mænd, som ville give de Sidste-Dages Hellige de Rettigheder, som deres Loyalitet berettiger dem til. Valget, som nu er til Ende, er ogsaa en Forløber for den Valgstrid, som vil finde Sted ved det municipale Valg i Salt Lake City i forskommende Februar Maaned, naar Øvemedsmændene skulle vælges for de to næste Aar. I de

sidste to Aar have de „Liberale“ fuldstændig havt Bestyrelsen af Salt Lake Citys kommunale Anliggender, for første Gang i nævnte Bys Historie, og alledele have de sat Byen i en Gjeld af henved fire Millioner Kroner. Vi for-

vente, at naar Februarvalget er over, enten Demokraterne eller Republikanerne ville aldeles have tilintetgjort de slet regerende „Liberale,” saa at de for stedse maa have mistet al Indflydelse og Magt.

Utah Ulyheder.

Pengemænd i Provo ere i Færd med at oprette en stor Vadeanstalt ved Ferskvandsvoens Bredder. En anden stor Plan er paatænkt af Oquirrh Irrigation Kompani, og det er intet mindre end at tage Vandet i „Utah Lake“ og lede det over den torre Strækning, som ligger mellem nævnte Sø og den store Saltø. Ingenior Robinsen og Andre have udregnet, at Utahsøen har en Overslade af 85,000 Acres. Et Aktieselskab med 400,000 Dollars Kapital er allerede organiseret. Vandet skal med Pomper rejses omtrent 100 Hød for derfra at faa fornødnet Fald. Direktionen bestaar af E. P. Sears, Præsident; Hiram Johnson, Vice-præsident; Nathan Sears, Kasserer; W. E. Robinson, Bestyrer; og J. E. Sloan, Sekretær.

Scandia Relief Society. For nogen Tid siden oprettedes i Saltføstaden en Sygeforening for Skandinaver, som fik Navnet „Scandia Relief Society“. Dr. Bjørnson er Foreningens Præsident og Nils Forsberg Sekretær. Man erlægger 2 Dollars i Indtrædelsespenge, og siden 75 Cents om Maanedben. Af denne Kasse erholdes Hjælp under Sygdom saavel som fri Lægebehandling og i Tilfælde af Dodsfall Hjælp til Begravelse. Ingen optages som Medlem, der er over 50 eller under 20 Aar gammel. Der er vist ingen Twivl om, at denne Forening vil volje og trives godt, da det ikke gjælder religiøse eller politiske Hensyn, men Formalet er at hjælpe enhver hederlig Landsmand, der er optagen som Medlem. — „Bikuben.“

Templet i Saltføstaden nærmer sig mere og mere sin Fuldfærdelse. Fire af Taarnene ere nu færdige og afgive et storartet Skue.

Tabernakel-Sangkoret i Saltføstaden er formhlig blevet forsøgt med 200 nye Medlemmer. Koret tæller nu 500 dygtige Sangere og er uden Twivl det største Sangkor i Verden.

I Byen Fillmore, Millard County, er organiseret et Mejeri-Aktieselskab med en Kapital af 5000 Dollars. Selskabet har en udmærket Beliggenhed for et Mejeri.

En ny Bank er grundlagt i Lehi, Utah County. Den aabnedes den 15de Juli.

Udstilling i Saltføstaden. Forberedelser gjøres allerede for den næste Udstilling i Salt Lake City. Man venter en langt større Udstilling end sidste Aar, og Præmierne for de bedste Produkter af Natur og Kunstsflid ville blive mange og værdifulde.

Blandinger.

Den hellige Kjortel i Trier. Hvad have ikke Katholikerne funnet finde paa? Nu berettes det af Bladene, at den tykke By Trier er pludselig blevet et Valsfartssted, hvorhen katolske Pilgrimme strømme i skarevis. Bisshoppen i Trier har nemlig paa Domkirkens Højalter udstillet en Kjortel, der foregives at have været Kristi Kjortel og dyrkes som Relikvie. Bisshoppen skal af Paven have faaet Fuldmagt til at give Pilgrimmene Syndsforgivelse. En Tidlang truedes den hellige Kjortel i Trier af en farlig Konkurrent, en Kjortel i Argenteuil i Frankrig, som ogsaa foregaves at være „den Kjortel, Jesus bar.“ Først da Pave Leo den 13de afgav sin Beto i Sagen, opklaredes Spørgsmålet: Kjortelen i Trier var den ægte ujsommende Kjortel, Jesus ved sin Korsfæstelse bar. Kjortelen i Argenteuil skulde derimod være en Kjortel, Jesus havde baaret som Barn! Begge blev saaledes ansete for ægte. Den hellige Kjortel i Trier har flere Gange været udstillet til Beskuelse for de Troende. Kun Bispen maa være ved den. Udstillingen, som nu finder Sted, skal efter Bestemmelser vedvare til den 10de Oktober, hvorefter atter den hellige Kjortel vel forvares. — Tilstrømningen til Trier er umaadelig. Talrige Ekstratog fra hele det katolske Tyskland ankomme til Trier, hvor Borgerne længe have haft travlt med at træffe omfattende Forberedelser til de fremmede Gjæsters Modtagelse. Fromme Husværter have uden Omstændigheder sat deres hidtilværede Bejere paa Gaden for at kunne bryde velhavende Pilgrimme hyggelige Tilflugtssteder.

Pavens Finanser, hvis slette Stilling har været saa meget omtalt, give i følge en Korrespondance fra Paris til „Verl. Tegl.“ stadig Anledning til Bekymring. Paven har nedsat en Kommission af Kardinaler for at overveje Midler til at afhjælpe Noden. Kommissionen skal først have foreslaet Paven at hæve de Beløb, som den italienske Finanslov aarlig bevilger ham i Appanage, men som han hidtil ikke har villet hæve. Det italienske Finansministerium har Aar for Aar lagt disse Penge hen, og de udgjøre nu en meget betydelig Sum. Dette har Paven imidlertid afflaaet, men skal derimod have besluttet paa Aarsdagen for sit Valg til Pave at lade foranstalte en Kollekt hele Jorden over. Korrespondenten vil yderligere vide, at Paven gjennem Bisshopperne nu mod passende Godtgjørelse udnævner Lysthavende til Adelsmænd og tildeler Ordener. Han ansører, at en Englænder og en Franskmand ere blevne gjorte til Marquis'er, og at Paven deraf har modtaget $1\frac{1}{2}$ Mill. Francs.

De landsforviste Jøder behandles meget grusomt. De marscheres ud af Bjerne til Fods, lænkede om Haandledene. Siden ester plyndre Russerne deres Huse og Butikker.

I Aarene fra 1881 til 1890 indvandrede til de Forenede Stater fra Sverige og Norge 943,330 og fra Danmark 146,237 Personer.

Der er 15,000 Mand i Arbejde ved Opførelsen af Bygninger og Udlægsgelsen af Bladsen for Verdensudstillingen i Chicago.

Dampens Aarhundrede.

Hvorledes Hæstigheden er steget i de sidste halvt Hundrede Aar, skriver „Nationaltidende“, viser følgende Sammenligning af Rejser tilhørs: I Aaret 1840 brugte man fra England 70 Dage for at komme til det gode Haabs Fjordberg, 120 Dage til Bombay og 130 Dage til Sidney; en Rejse fra England til New York varede den Gang 40 Dage, til Jamaika 42 Dage, til Rio 65 Dage og til Valparaiso 110 Dage. — Nutildags behøver Posten fra London for at naa til disse Pladser kun følgende Rejsetid: til Købstaden 21 Dage, Bombay 18, Sidney 43, New York 10, Jamaika 18, Rio 21 og Valparaiso 38 Dage. — Den gjennemsnitlige Tidvært i Hæstigheden udgjor mere end det Tredobbelte, og der gives nu næppe noget vigtigt Sted paa Jorden, som ikke vil kunne naaes fra London i Lovet af 2 Maaneder.

Dødsfald.

Ane Johnsen, født i Risby, Herstedvester Sogn, Danmark, den 3de April 1830, afgik ved Doden den 30te Juni 1891 i South Cottonwood, Utah. Hun blev indlemmet i Kirken i 1855, kom til Utah i 1866, og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Jakob C. Stockum døde den 27de Juni 1891 i Spanish Fork, Utah. Han var født den 12te November 1824 i Eidsdalen, Bratsberg Amt, Norge, annamme Evangeliet i 1854 og emigrerede til Utah i 1872. Han var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Karen Fjeldsted, Præsident C. D. Fjeldsteds Hustru, født paa Amager den 2den Januar 1821, annamme Evangeliet i København den 20de Februar 1852, og emigrerede til Utah 1858, døde den 3de August 1891 i Logan, Utah. Hun levede under Livets mange Omvekslinger som en trofast Sidste-Dages Hellig og vandt ved hendes dydige og retskafne Karakter mange Venner. Mand, tre Born og mange Børnebørn begræde Tabet af den Hensøvede.

Joseph Nordstrom, født i Vestmanland, Sverige, den 5te Februar 1865, døde den 23de Juli 1891 i Brigham City, Utah, efterladende Hustru og et Barn. Grunden til hans pludselige Bortgang var et Ulkkesfesttilfælde, der for-aarsagede invendig Forblodning. Broder Nordstrom var en sjælden god ung Mand, der indtil sin Død levede som en trofast Sidste-Dages Hellig. Vi symatiserer med hans dybt sorgende Hustru, Manni Thorstensen Nordstrom, i Tabet af en god og hærlig Ægtefælle. Maa Fredens Aand husvale hende!

Emma Karoline Hansen, Martin Hansens Hustru, døde den 24de Maj 1891 i South Cottonwood, Utah. Hun var født den 4de Oktober 1829 i Drammen, Norge, annamme Evangeliet i 1857 og emigrerede til Utah i 1859. Mand og otte Born begræde Tabet af en hengiven Hustru og trofast Moder.

Alfred Christiansen, Søn af Hans og Henriette Christiansen, døde den 22de August i København, kun to Maaneder gammel. Maa Guds husvalende Aand troste de sorgende Forældre!

Mit fagre Hjem.

Mel.: „Mit fagre Hjem, hvor Blægen blaa.“

Mit fagre Hjem i fjærne Vest,
Der, hvor at Guds Profeter tale,
Der er ej Bøg, ej Nattergale —
Men, dog det Land, jeg ved er bedst;
Dig elsker jeg nu højst paa Jorden,
Mit Fremtidsland, som Du er vorden,
::: Der grønnes evigt Livets Træ. :::

O, intet Sted er skjont som Du,
Mit Zion mellem Klippebjerge,
Som Gud, vor Fader, selv vil værge;
Til Verden mer' ej staar min Hu.
— Her er saa koldt og dødt at bygge,
Men der er Fred i Herrens Skygge,
::: Hjert i mit hjære Bionshjem. :::

Der bygges Templer hørligt op,
Der „Ørnene blomstrer som en Rose,“
Lad dem kun Danmarks Skove rose,
— Min Hu staar kun til Zion op;
Der er saa skjont for os at være,
Som søger Gud vor Faders Ere,
::: Alt frødigt staar paa Bjerg, i Dal. :::

O, Fader, før mig snarlig dib,
Fra Babels Moje og dens Trængsel,
Mod Zion altid staar min Bængsel;
O! husk mig i din egen Tid,
Saa Zions Jord jeg kan betræde,
Af Fryd mit Øje da vil græde,
::: Der vil mit Hjerte finde Fred. :::

Vi ønske Alle at gaa frem
Paa Herrrens Stier og hans Beje,
Vi bede om hans Land at eje,
Den leder os til Fredens Hjem;
Vi ønske Fred med Gud og Alle,
Kun da vi tor os Herrens kalde;
::: Som „Et“ vi kun hør’ Jesus til. :::

Staa fast, staa fast for Herrens Sag,
I Tro til Gud, som Dig har funden,
Snart er vor Trængselstid udrunden,
I Zion — til vor Guds Behag —
Der vil vi evigt bo og bygge,
Blandt Guds udvalgte Børn saa trægge;
::: O, Zions Konge, kald mig hjem! :::

L. B.

Inndhold.

Tale af Eldste S. S. Holm.....	353	Valget i Utah.....	364
Tankesprog.....	359	Utah Nyheder.....	365
Red.-Ann.:		Blandinge	366
Evangeliets ForkynELSE.....	360	Dampens Århundrede	367
Uddrag af Korrespondance.....	361	Dødesfald	367
Den rette Brug af Guds Navn..	362	Mit fagre Hjem (Poesi)	368

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sol.
Trykt hos F. C. Dording (B. Petersen).